

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 28

Citation: Kierkegaard, Søren: "Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 28", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 28*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Tonny Aagaard Olesen; Steen Tullberg, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2012 , s. 1r. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-b120-txt-root.pdf> (tilgået 17. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 28

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

Fra SK · udateret [sept. 1838] · til F. Fabricius

Høistærede

Behag at modtage.

Deres ærbødige
S. Kierkegaard.
Til

Hr Secretair Fabricius.

Regentsen.

Kierkegaard, S., af en endnu Levendes Papirer, mod hans Villie udgivet. 8. 1838. Reitzel. X og 79 S. 48 β.

Forf.

Fra SK · 2. juni 1840 · til Københavns Universitet

Kierkegaard.

S. V. Theologorum ordini in universitate Hafniensi!

S. P. D.

Severinus Abbe Kierkegaard.

Natus sum Haunia 1813 d. 6. Mai, Michael Petersen Kierkegaard, olim mercatorem, jam defunctum venero. Demum eade ex schola privata Hafniensi 1830, quum priora examina huius nostre universitatis ¹⁸³⁰ absolvissem, ad Theologiam a-nimum et mentem ita contuli, ut exegeticam et historicas disciplinas amplecti atque retinere maxime mihi haberem propositum. Frequentavi igitur assidue pralectionem huius nostre universitatis; quibus temporibus quanti ad me ex huius pralectionibus redierunt fractum, quanta fulgidia, equidem non possum non hodie grato animo recordari. Deinceps vero tempore, quum in dies magis magisque finis theologiae excedere, pleno vento ad illud philosophiae studium, quod huius temporis ~~magis~~ praecipue inter nos introducis atque splendidis, delatus, in animis

176. 189 7.

S. V. Theologorum ordini in universitate Hafniensi!

S. P. D.

Severinus Aabye Kierkegaard.

Natus sum Hauniæ 1813 d. 5. Mai, Michael Petersen Kierkegaard, olim mercatorem, jam defunctum veneror. Dimissus c. laude ex schola privata Hafniensi 1830, quum priora examina hujus nostræ universitatis L E P E O. absolvissem, ad theologiam animum et mentem ita contuli, ut exegeticas et historicas disciplinas amplecti atque retinere maxime mihi haberem propositum. Frequentavi igitur assidue prælectiones hujus nostræ universitatis; quibus temporibus quanti ad me ex hisce prælectionibus redundaverint fructus, quanta subsidia, equidem non possum non hodie grato animo recordari. Decursu vero temporum, quum in dies magis magisque fines theologiæ egrederer, pleno vento ad illud philosophiæ studium, quod tunc temporis præcipue inter nos innotuit atque esplenduit, delatus, in animum [induxi]

neque me, qui theologus, neque theologianus esse,
quod mihi satisfaceret, et omnino theologo vale-
dixi. Quod quum ita cepit, libere fateor, me,
ni modo papis me voto quodammodo obnoxia-
set, nunquam a me impetrasse, ut vesigia
jam derelicta studia jam oblivioni tradenda
denuo susciperem. Fluitavit enim renatare
coratum, qui quondam feliciora auspiciatus
eram, nunc beatis ad vos redeo professoribus
sanctissime venerabilibus, et studia mea vobis quam
maxime commendata velim.

Havniæ die 2 Junii. 1848.

Ex vetere Testamento legi: Genesim, XVI psalmus
ex primo libro psalmonum, librum quartum psal-
monum, IX^{mo} capitulo Exodi. —

Brev 121, bl. [1v]

neque me, qui theologiæ, neque theologiam esse, quæ mihi satisfaceret, et omnino theologiæ valedixi. Quæ quum ita essent, libere fateor, me, ni mors patris me voto quodammodo obstrinxisset, nunquam a me impetrasse, ut vestigia jam derelicta studia jam oblivioni tradita denuo succiperem. Fluctus igitur renatare conatus, qui quondam felicia auspicatus eram, nunc beatior ad vos redeo professores summe venerabiles, et studia mea vobis quam maxime commendata velim.

Hauniædie 2 Junii. 1840.

Ex vetere Testamento legi: Genesin, XVI psalmos ex primo libro psalmorum, librum quartum psalmorum, IX pr: capita Exodi. –

Fra SK · 2. juni 1841 · til kong Christian VIII

N. 4.

Fjerde Klasse = 36088-
til Documenter efter Stemplepapirs
Forordningens §. 5. lit. d.
42 Rigsbankstilling Sols.

Vil kongen!

Bentzen. 1841. Tæthenskiold

Høitingsen d. 27 Juni 1841.

Søren Aadse Kierkegaard, kandskribet i Høi-
tøien med vandskribet for Juni 1840, udfører al-
tsammestandsigt om tilladelse til at maatte
udtrykke sin for Majestæt. Guds udsættelse
konstitution, om Englands Frihed med sig
først til Kongen, i Medveemalen, og
følgelig, at der udføres samme talings
brev og at der uundtligt kongen bliver
gaa talen.

For den Majestæt udfører om-
vælgende siges at frembringe med alle
uundtligt ansøgning om tilladelse
til at maatte indlægge sin for Ma-
jestet. Guds udsættelse af Kongen
sion, om Englands Frihed med
Kongens først til Kongen, i
Medveemalen, og følgelig, at der
udføres samme talingsbrev, og at
der uundtligt kongen bliver gaa
talen.

Talst jeg forsvaret mig til alle
uundtligt at føle den den Majestæt
allersigste udsættelse gaa den uund-
tligt ansøgning, og det formentlig kongen
gaa om, at jeg kongen Maade en lig-
værdig Englands sig kongen gaa tal-
Maj. Hammen. den Maj. Aller til
den, der siges mig Mod til at føle,
og det gaa majestæt med den der siges
kongens siges kongen altsam-
tilladelse den Kongen angaa, og jeg
fordraget mig til Englands, den tilladelse
der gaa gaa en Maade Englands
den uundtligt, men tilladelse den sig
gentligt kongen den siges sig, kongen den
med den den siges kongen den sig
kongen, følgelig at alle Englands sig
følgelig i kongen Kongen ma-
følgelig den siges den siges kongen
med, at alle kongen altsam i den
den, kongen siges og kongen, sig siges
jeg kongen i sig siges kongen
følgelig. Den den kongen i
den den maatte den siges kongen sig
følgelig kongen til. I kongen
følgelig tilladelse jeg mig altsammestandsigt
at følgelig den den Majestæt altsam-
følgelig kongen siges kongen siges kongen
følgelig ja uundtligt sig siges kongen
siges at den sig, kongen kongen
følgelig kongen siges kongen siges

Ant 4/11 1841, 1064. l.

Til Kongen!

Kjøbenhavn d. 2^{den} Juni 1841.

Søren Aabye Kierkegaard, Candidat i Theologien med Laudabilis fra Juni 1840, ansøger allerunderdanigst om Tilladelse til at maatte indlevere sin for Magister-Graden udarbejdede Dissertation, »om Begrebet Ironi med stadigt Hensyn til Socrates«, i Modersmaalet, dog saaledes, at der vedføies samme latinske Theses og at det mundtlige Forsvar bliver paa Latin.

For Deres Majestæt vover Undertegnede herved at fremtræde med allerunderdanigst Ansøgning om Tilladelse til at maatte indlevere sin for Magister-Graden udarbejdede Dissertation, »om Begrebet Ironi med stadigt Hensyn til Socrates«, i Modersmaalet, dog saaledes, at der vedføies samme latinske Theses, og at det mundtlige Forsvar bliver paa Latin.

Idet jeg fordrister mig til allerunderdanigst at henlede Deres Majestæts allerhøieste Opmærksomhed paa denne min Ansøgning, er det fornemlig Forestillingen om, at ved kongelig Naade en lignende Begunstigelse er bleven saa vel Mag:Hammerich, som Mag:Adler til Deel, der giver mig Mod til at haabe, og det saa meget mere som de ydre Omstændigheder synes aldeles eensartede. Hvad nemlig den Gjenstand angaaer, jeg har foretaget mig til Behandling, da tilhører vel paa en Maade Begrebet Ironi Oldtiden, men tilhører den dog egentlig ogsaa kun forsaavidt, som den moderne Tid hermed tager sin Begyndelse, saaledes at dette Begrebs Opfattelse i strængeste Forstand maa hævdes den nyere Tid. Hertil kommer, at dette Begreb atter i den Tid, som ligger os nærmest, har gjort sig gjeldende i riig individuel Mangfoldighed. Denne dets Fremtræden i vor Tid maatte der ogsaa tages et væsentligt Hensyn til. I Betragtning heraf tillader jeg mig allerunderdanigst at hendirge Deres Majestæts allerhøieste Opmærksomhed paa, hvor vanskeligt ja umuligt det vilde blive, uden at den fri, personlige Fremstilling for meget vilde lide, udtømmende at behandle denne Gjenstand i det Sprog, der hidtil var de Lærdes. Men ligesom Gjenstandens Beskaffenhed maatte anbefale dette mit Andragende, saaledes forhaaber jeg ved mine Examina, som alle ere fuldendte med bedste Character og Examen philologico-philosophicum med Udmærkelse, at have aflagt Prøver paa at være i Besiddelse af saa megen Indsigt i de lærde Sprog, at jeg ikke kan ansees at have gjort mig uværdig til en saadan Begunstigelse. Hertil kommer, at jeg i længere Tid har beskæftiget mig med at undervise i det latinske Sprog og derved haft Leilighed til ikke at glemme, hvad jeg har lært, og maaskee at lære Mere. I denne Henseende tillader jeg mig allerunderdanigst at lade følge en Copie af en Attest fra Borgerdydsskolens Bestyrer Hr Professor Nielsen.

»Hr Candidatus theol: S. Aabye Kierkegaard udmærkede sig som Discipel i denne Skole ved Flid og Hoved og ved en aandrig Opfattelse af Underviisningsgjenstande i Almindelighed og af Sprogenes Form og Aand i Særdeleshed. Han vakte da allerede de store Forventninger om Retsindighed, Selvstændighed og Dygtighed, om det skarpe, klare og omfattende Blik, den dybe, levende og alvorlige Aand, og den i alle Retninger ypperlige Fremstillingsgave, han siden har afgivet Prøver paa. Omstændighederne have vel ikke gjort det nødvendigt for ham at undervise, men han har dog ofte følt Trang dertil. Saaledes har han flere Aar paa min Anmodning understøttet mig med de svagere Candidater i Latinsk Stiil og heldig virket til at vække dem til en Tænkning, der ikke var beregnet blot paa Examen, men vedblev at vise sig virksom paa deres senere Liv; i et Par Aar, da jeg ikke selv formedelst svage Øine kunde rette øverste Classes Stile, gjorde han det for mig med den nu modnere Indsigt i Sproget, jeg kjendte hos ham i Skolen; i eet Skoleaar læste han efter sit Ønske Latin i 2^{den} Classe, og bragte den vidt i Latin og dens hele aandelige Udvikling; nogle af dem dimitteredes i Aar, da han ogsaa velvillig understøttede mig i Latin og Stiil i øverste Classe og gjorde det ligesaa godt som jeg selv. – Saavidt jeg altsaa formaaer at dømme, har han et ikke almindeligt Herredømme over det latinske Sprogs baade mundtlige og skriftlige Behandling.« Borgerdydsskolen i Kjøbenhavn d Novb: 1840. M. Nielsen.

Om allernaadigst Bønhørelse anholder

allerunderdanigst

Søren Aabye Kierkegaard
Candidat i Theologien.

Fra SK · 31. okt. 1844 · til Det Kongelige Bibliotek

Undertegnede indestaaer herved for de Bøger, som Student Henrich Sigvard Lund maatte laane fra det kongelige Bibliothek.

S. Kierkegaard.
Kiøbenhavn. 31 October 1844.
Eier af Stedet N° 2 paa Nytorv

Fra SK · udateret [dec. 1848] · til S.M. Trier

Kjære Hr Professor!

Lad mig endnu engang takke Dem for min Snedkersvend; han er atter, hvad han i 25 Aar har haft Ære af at være, en Arbeider med Liv og Sjæl, en Arbeider, som vel tænker ved sit Arbeide men ikke tager fejl og vil gjøre det at tænke til sit Arbeide. See derfor haaber jeg igjen ikke at tage fejl, naar jeg tænker, at han nu væsentligen er helbredet, hvorfor jeg ogsaa har ladet ham blive boende hos mig, da jeg nok mærkede, at det vilde bedrøve ham meget at komme nu til at flytte.

Saaledes er Alt i Orden; men ikke sandt, hvad De selv, da jeg sidst havde den Fornøielse at tale med Dem, yttrede, hvad jeg paaskjønnede og paaskjønner som et yderligere Beviis paa Deres Velvillie for mig – ikke sandt, det vil De ogsaa til sin Tid erindre, om den skulde komme: dersom han skulde faae et Tilbagefald, saa lader jeg Dem det øieblikkelig vide, og saa bliver han saa hurtigt som muligt modtaget paa Hospitalet.

Og lad mig saa til det: Deres, jeg vilde underskrive ethvert Brev til Dem, her med særlig Eftertryk tilføie

Deres
taknemlig forbundne
S. Kierkegaard.
Til

Hr Prof.Dr.Trier
R af N.

Fra SK · 25. juni [1849] · til T. Algreen-Ussing

Hr Etatsraad!

d. 25 Juni

Maaskee kan dog et Brev fra mig, som Curiositet betragtet, et Øieblik særligere tildrage sig Deres Opmærksomhed, og saaledes kunde det maaskee lykkes mig, at rette just denne Deres særligere Opmærksomhed hen paa den Person, som har foranlediget dette lille Brev.

En Enke ansøger om en Portion af det Kofødske Legat. Hun er mig personligt kjendt som trængende og saa ubetinget værdig til Understøttelse og i den Grad, at hun for mig er eneste i sit Slags.

See, det slaaer til; ak naar man kun tør regne paa at virke ved Curiositeten, saa følger det af sig selv, at man – hvis det overhovedet lykkes En at virke noget – da kun kan virke een Gang; en Gjentakelse er her umulig, saa vist som en Curiositet anden Gang ingen Curiositet er.

Læg da Mærke til denne Enkes Ansøgning, læg Dem, Hr Generalprocureur, hendes Sag paa Hjærte: De, som til daglig Brug har den uhyre Opgave, at være Generalprocureur for hele Danmark, paatag Dem denne Gang, for Curiositetens Skyld, den snurrige Opgave, at være Generalprocureur for et enkelt Msk, en stakkels Enke.

Enkens Navn er: Abelone Hedberg

- og jeg er

fød Røyen.

Deres
ganske hengivne
S. Kierkegaard.
Til
Høivelbaarne
Hr Etatsraad Ussing
Generalprocureur for D. R af D.

Fra SK · udateret [april 1852] · til dronning Caroline Amalie

Det var da jeg en Dag ude paa Sorgenfrie overrakte den afdøde Monark et Exemplar af denne Bog, at en Dør gik op til et Sideværelse, og strax igjen lukkedes. Med et Buk traadte jeg nogle Skridt tilbage som spørgende, om dette betydede, at jeg skulde fjerne mig. Da sagde Monarken: »nei, bliv De kun, Mag. K.; det var vistnok Dronningen; hun har ønsket at see Dem; nu skal jeg hente hende.«

Saaledes blev jeg et Øieblik ene. Hvis jeg af Alle var meest uvant til at udfylde et eensomt Øieblik: her vilde jeg dog vel have formaaet det. Hvor smukt, tænkte jeg – det tænkte jeg strax, og har senere ofte betænkt det – hvor smukt, med hvilken beundringsværdig Fiinhed veed dog Christian VIII altid at pointere! Han Monarken – og jeg, hvis jeg ellers paa nogen Maade var Gjenstand for hans kongelige Gunst – Monarken havde det jo i sin Magt det Mangfoldige, de tusinde forskjellige Maader, paa hvilke han kunde have udtrykt Kongens Naade. Og dog, om enhver anden Maade maatte jeg eensomt – men jeg er jo ogsaa ene i dette Øieblik, ene i Salen paa Sorgenfrie, ganske overladt i Eensomhed til mine egne Tanker – jeg maatte maaskee have sagt til mig selv: »Hvor meget jeg end med Taknemlighed skjønner paa, hvad der er mig saa kjert, fordi det bevidner Hans Naade, jeg gjenkjender dog i en vis Forstand ikke Christian VIII deri«. Eensomme Tanker!

Derpaa traadte, ved Kongens Side, Dronningen ind.

Jeg kunde nu – min Hukommelse gjemmer det trofast i taknemlig Erindren! – jeg kunde nu med episk Nøiagtighed fortælle videre, hvad saa Kongen sagde, og hvad saa Dronningen; jeg kunde udelade, hvad jeg sagde – og saaledes være i sjelden Grad sikkret at fortælle noget Interessant, Noget der vel endog, forsaavidt den Afdødes Ord citeres, i høi Grad maatte interessere den ophøiede Læserinde af disse Linier. Misundelsesværdige Situation at være saa sikker paa at være interessant! Tilgivelse! at jeg endog gaaer til den modsatte Yderlighed af det Interessante, bliver kjedelig, yderst kjedelig, idet jeg vover at besvære med Erindringen om en Replik af mig, hvad jeg dog stræber saavidt muligt igjen at gjøre godt ved ogsaa at anføre en Replik af den afdøde Monark.

Da nemlig Hs Majestæt Kongen ved et Par Ord havde sagt Dronningen, at det var en ny Bog, jeg bragte, og viist hende den, tillod jeg mig, henvendt til Kongen, Følgende: »Deres Majestæt bringer mig i en Forlegenhed; dersom jeg havde vidst forud, at jeg skulde være saa lykkelig at forestilles Dronningen, havde jeg bragt et Exemplar med, bestemt for hende.« Christian VIII svarede: »nei, Mag. K., det behøves ikke, Dronningen og jeg kan godt hjælpe os med eet Exemplar.« Hvor smukt sagt af Kongen, hvor consequent i Charakteren af hvad der var begyndt paa, hvor gjenkjendte jeg, beundrende, atter hos Christian VIII, denne uforlignelige fine Sands for det ene Træffende! Thi saaledes var det Hele dog vistnok at forstaae, Pointen i den kongelige Naade, der vistes mig, var: et Øieblik som ved et Trylleslag at forvandle Slottet til et landligt Ophold, Kongen og Dronningen til en borgerlig Familie, hvor Manden gaaer ind og henter sin Kone, og hvor selvfølgelig Mand og Kone (dette er just det Smukkeste ved den kongelige Replik) godt kan hjælpe sig med eet Exemplar – af »Kjerlighedens Gjerninger«. I Sandhed, blandt kronede Hoveder havde maaskee ene Christian VIII Aands-Frihed nok til at falde paa noget Saadant; og vist, han var ubetinget den Eneste, der formaaede at gjøre det fuldendt. Thi for at kunne gjøre denne Forvandling, Aands-Frihedens Opfindelse, fuldendt, fordredes just det Modsatte: en Konge, der ordentligviis i den Grad repræsenterende bar den kongelige Værdighed, ja vel endog af Sit laante den Ophøiethed og Majestæt, som Christian VIII gjorde det; i andet Fald bliver det let usmageligt, at en Konge vil forsøge sig i den borgerlige Lige Fremhed.

Men om end den afdøde Monark havde Ret indenfor Fortryllesen, som han fremtryllede i hiint Øieblik, jeg har dog ogsaa Ret i min Opfattelse, at jeg, hvis jeg havde forud været vidende, burde have bragt et Exemplar med bestemt for Dronningen. Saa har jeg tænkt, nu er Øieblikket, nu da andet Oplag er udkommet, send nu Dronningen et Exemplar.

Tillad det da, allernaadigste Majestæt, det behage Dem at modtage dette Exemplar, og tillad, at jeg, idet

jeg stræber at indhente det engang Forsømte, gjør det saaledes, at jeg tillige søger at udtrykke den Taknemlighed, hvori jeg bevarer Erindringen om den afdøde Monark og om den Gunst, med hvilken han har smilet ogsaa til mig!